Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 16179/19
Дана 29.04.2022.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Рамиле Симић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ..., против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање Београд, ради поништаја решења УП II-01/3 број 180.5-6/19 од 17.07.2019.године, у предмету остваривања права из осигурања, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.04.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована жалба тужиље изјављена против решења Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање на лечење у иностранство 02/3 број 180.3-271/19 од 14.05.2019. године, којим је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова лечења у иностранству из средстава обавезног здравственог осигурања, као неоснован.

У тужби, поднетој овом суду дана 22.08.2019.године, уређеној поднеском од 25.09.2019.године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа наводећи да није постојала могућност да у Београду буде примљена на снимање ПЕТ скенером, да је онколошки болесник, да је имала две критичне операције, жучне кесе и јетре указујући да јој је живот био угрожен. Даље наводи да је пензионер са ниским примањима, те да је морала да се задужује како би платила преглед истичући да је и даље под терапијом о чему доставља лекарске извештаје. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списа предмета произлази да је тужиља дана 07.05.2019.године, поднела захтев за рефундацију трошкова пружених здравствених услуга, које је имала у иностраној здравственој установи ББ, ..., Република ..., за преглед ПЕТ скенером, а у износу од 72.500,00 МКД по фактури издатој 24.01.2019.године. Поступајући по поднетом захтеву, првостепени орган је утврдио да тужиља није поднела захтев за упућивање на лечење у иностранству, нису прибављени налаз, оцена и мишљење надлежне лекарске комисије, нити је донето решење Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање на лечење у иностранство РФЗО о упућивању на лечење у иностранство у смислу одредаба члана 12., 13., и 14. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству, па је у складу са чланом 4. наведеног Правилника, захтев тужиље одбио, као у диспозитиву ожалбеног решења. Решавајући по жалби против првостепеног решења од 14.05.2019.године, тужени орган је, позивајући се на одредбе члана 120., 60., 110. став 1. тачка 4) Закона о здравственом осигурању, и одредбе члана 4., 5. став 1., 9., 12. став 1. и 2. и 14. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству, оценио да је правилно првостепени орган одбио захтев тужиље, јер нису испуњени услови из цитираних прописа за остваривање права на накнаду трошкова лечења у иностранству, јер је лечење обављено самоиницијативно, без знања и учешћа у упућивању на исто РФЗО, као јединог органа надлежног за упућивање осигураних лица на лечење у иностранство на терет средстава обавезног здравственог осигурања, због чега је применом члана 170. став1. тачка 1) и став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр.18/16), одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 120. став 1. Закона о здравственом осигурању („Службени гласник РС“, број 25/19) прописано је да се осигураном лицу може изузетно одобрити лечење, спровођење дијагностичких поступака, односно успостављање дијагнозе у иностранству, на терет средстава обавезног здравственог осигурања, за лечење обољења, стања или повреде који се не могу успешно лечити у Републици Србији, односно за дијагностичке поступке који се не могу спроводити у Републици Србији, односно за успостављање дијагнозе која се не може успоставити у Републици Србији, а у држави у коју се осигурано лице упућује постоји могућност за успешно лечење тог обољења, стања или повреде, односно за спровођење дијагностичког поступка или за успостављање дијагнозе.

Одредбом члана 4. став 1. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству („Службени гласник РС“, број 44/07... 49/16) прописано је да осигураник који је лечен у иностраној здравственој установи, а да није упућен на лечење у складу са Правилником, нема право на накнаду трошкова тог лечења на терет средстава Републичког фонда за здравствено осигурање.

Одредбом члана 12. став 1. Правилника, прописано је да се поступак за упућивање на лечење у иностранство покреће на захтев осигураног лица, родитеља, усвојиоца или стараоца осигураног лица, односно другог законског заступника осигураног лица (у даљем тексту: подносилац захтева), а ставом 2. истог члана Правилника, да се захтев за упућивање на лечење у иностранство подноси на основу предлога стручног конзилијума одговарајуће специјалности референтне здравствене установе терцијарног нивоа (у даљем тексту: референтна здравствена установа). Уз захтев се подноси медицинска документација о спроведеном лечењу у земљи.

По оцени Управног суда, а имајући у виду цитиране одредбе и чињенично стање утврђено у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиље, налазећи да је првостепени орган правилно ожалбеним решењем одбио њен захтев за накнаду трошкова лечења на терет средстава РФЗО у иностраној здравственој установи, јер из списа предмета произлази да тужиља пре обављеног прегледа у иностранству није поднела захтев за упућивање на лечење у иностранство, у смислу цитираног члана 12. став 1. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству, нити је донето решење о упућивању на лечење у иностранство сагласно одредби члана 14. став 1. и 2. Правилника. За своју одлуку, тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе да није постојала могућност благовременог прегледа тужиље у Републици Србији због животне угрожености, па налази да исти нису од утицаја на законитост оспореног решења. Ово стога, што се код упућивања на лечење у иностранство, не цени хитност потребне медицинске помоћи у смислу одредбе члана 60. став 1. Закона о здравственом осигурању, већ су разлози за упућивање другачије природе и исти су прописани одредбом члана 9. Правилника о условима и начину упућивања осигураних лица на лечење у иностранству, а како тужиља није ни била упућена на лечење у иностранство, то она нема право на признавање парава на накнаду трошкова лечења на терет средстава РФЗО у иностраној здравственој установи,

Са изнетог, Управни суд је одлучио као диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.04.2022.године, I-1 У 16179/19

Записничар **Председник већа- судија**
Снежана Томић,с.р. **Олга Петровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JA